

Lyset fra Viden

Der var engang tre hold videnskabsmænd, som alle vidste rigtigt meget om oldtidsminder. De besluttede at undersøge en gammel hule, hvor der var mystiske hieroglyffer og symboler, som aldrig var blevet tydet.

Det første hold tog stearinlys med sig og fandt efter lang tids søgen de hellige skrifttegn. Mens de stod og kiggede på dem, strejfede milde trækvinde deres stearinlys og fik lyset til at blafre. Lyset flakkede og fik billederne, som de kiggede på, til at ændre sig – som skyer der bevæger sig på en sommerhimmel.

Det første hold tænkte, at skæret fra stearinlys ville være stærkt nok til, at de kunne læse de gamle symboler, for de forventede, at disse ville være store, tydelige og lette at skelne. Men virkeligheden var, at der var fine udskæringer og symboler inden i symboler.

På grund af det svage lys fra stearinlysene var de finere udskæringer slet ikke synlige for holdet, og selv de større syntes at bevæge sig ind og ud af fokus og at bevæge sig og ændre sig med det flakkende lys.

Men videnskabsmændene ønskede ikke at komme tomhændede hjem, så de gjorde deres bedste for at fortolke skriften. En efter en trådte de frem, undersøgte skriften og gav deres individuelle fortolkninger.

Problemet var, at alle fortolkningerne var forskellige og vage, fordi alle gættede på den sande mening, da de havde problemer med at se. Da de havde talt, rejste den ældste i gruppen sig og sagde:

”Vi har alle set skrifttegnene og fortolket dem. Vi siger tilsyneladende forskellige ting, men hvis I lytter omhyggeligt, siger vi i virkeligheden alle det samme. Det er tydeligt, at disse mennesker i gamle dage var mystiske og skrev om de universelle sandheder på sådan en måde, at de kan ses som forskellige, men på samme tid også som det samme. Der findes mange sandheder, og én sandhed. Uanset hvad du tror eller mener, så er det sandt for dig og er din sandhed; det er ligeså rigtigt og sandt som det, enhver anden tror og mener.

Når vi vender hjem, skal vi fortælle vores studerende, hvad vi har læst her, og hvis den ene ser ud til at være anderledes end den anden, vil vi fortælle dem, at den dybeste betydning af disse skrifttegn er, at der findes én sandhed med mange ansigter, og hvis mere end et ansigt præsenteres, så er det, som det bør være.”

Alle virkede glade for denne konklusion undtagen en enkelt ved navn Jakob, for han indså, at den virkelige sandhed slet ikke var kommet frem på grund af manglen på lys. Han var nysgerrig med hensyn til skrifttegnenes sande betydning og var ikke tilfreds med formodninger. Derfor bad han om at måtte deltage sammen med den anden gruppe og rejste med dem til hulen.

Denne anden gruppe havde kraftige lamper med, så hulen ville være fuld af lys, så man kunne komme frem til en fuld og korrekt fortolkning.

Den anden gruppe gik ind i hulen, tændte alle lamper, rettede dem mod skriften og begyndte at læse.

Da lyset var stærkt og stabilt, var de alle sammen i stand til at se det samme, og da de fortolkede skrifttegnene, var der tilstrækkeligt med lighedspunkter til, at det fremgik, at de så og fortolkede den samme tekst. Videnskabsmændene fortsatte, indtil alle symbolerne var læst og fortolket, og der var taget mange notater.

Da de var ved at gøre sig klar til at tage af sted igen, bemærkede Jakob noget interessant og sagde: "Jeg tror, vi bliver nødt til at blive lidt længere. Prøv og se disse små symboler inden i symbolerne. Jeg tror, de er nøglen til en dybere fortolkning, som vi har overset."

Den ældste videnskabsmand rejste sig og var noget irriteret over, at denne opkomling havde set noget, han selv havde overset, og sagde: "Disse små mærker er ikke nøgler – de lægger bare særligt eftertryk på. Vi har set alt, hvad der er at se, og vi vil ikke vente længere, men vil vende hjem til vores hjem og familier."

Dermed gjorde gruppen sig klar til at tage af sted. Jakob ville gerne være blevet og have studeret skrifttegnene mere, men gruppen havde brug for al lyset, så han var tvunget til at vende tilbage sammen med dem.

Kort tid efter deres hjemkomst holdt gruppen forelæsninger og begyndte at undervise mange studerende om skrifttegnenes betydning. De var alle sammen gået ud fra, at de var enige om fortolkningen, men det viste sig, at alle videnskabsmændene ganske vist var enige på mange punkter, men der var også uenighed på vigtige områder. Mange studerende, som hørte mere end en af videnskabsmændene, blev forvirrede og vidste ikke, hvilken version de skulle tro på. Derfor accepterede de ingen af versionerne som helt nøjagtige. Andre valgte en enkelt version, som lød rigtig, og holdt sig til den og afviste de andre.

Jakob reflekterede over resultaterne og konkluderede, at der var flere grunde til problemet. For det første var der huller i fortolkningerne, fordi alle videnskabsmændene var afhængige af deres hukommelse og notater, og de syntes alle sammen at huske det, de havde læst, lidt forskelligt. For det andet var der ingen, der læste den sande og fulde mening, fordi de overså de bittesmå symboler, som helt sikkert ville være nøglen til den fulde forståelse. For at løse dette problem besluttede Jakob, at der skulle medbringes et kamera, så alle skrifttegn og symboler kunne fotograferes og studeres objektivt. Ved at gøre dette kunne han vise de vildledte videnskabsmænd de originale skrifttegn med den korrekte oversættelse, og det ville de da helt sikkert være glade for.

Jakob bønfuldt den tredje gruppe om at deltage, og både han og flere andre medbragte kameraer og virkeligt godt lys, så de virkede parate til at fuldføre jobbet.

De drog ind i hulen og studerede ligesom videnskabsmændene før dem. Så udpegede Jakob de små indgravninger, og flere tog notater og så muligheden for en højere og anderledes betydning. De fotograferede scenen grundigt, derefter tog de hjem. Jakob fik ansvaret for at fremkalde og kopiere billederne og fordele dem til gruppen. Da de alle sammen havde studeret dem hver især, skulle de mødes og beslutte, hvad der var den bedste fortolkning.

Jakob udførte opgaven, fremkaldte filmen og uddelte kopier. Han satte sig ned og kiggede på sin egen fortolkning, og først undersøgte han de større tegn, ligesom de havde gjort i hulen, og hans fortolkning lignede den tidligere gruppes.

Derefter studerede han de mindre indgravninger og prøvede at regne ud, hvordan de skulle passes ind, for de så ikke ud til at passe ind i resten. Men så gik det op for ham, at de større tegn havde en betydning, som blev givet til og accepteret af masserne, mens de mindre symboler udtrykte en højere betydning, som de indviede kunne forstå.

For eksempel fortalte de større skrifttegn om en faderlig type Gud, ser elsker os og passer på os, mens de mindre forklarede, at Gud kan være bevidst om os, fordi vi er reflekteret i Hans billede, og at Gud således findes inden i os.

Jakob fandt disse små skrifttegn meget mere fascinerende end de store, selv om han indså, at de ikke ville blive accepteret af flertallet af menneskene, sådan som de store ville.

Kort tid efter mødtes den tredje gruppe for at sammenligne deres fortolkninger. Til Jakobs store overraskelse ignorerede de fleste af videnskabsmændene fuldstændigt de små symboler. Mange følte, at de ikke var en del af det oprindelige, men at en fjende havde tilføjet dem senere. På grund af de fotografiske optegnelser var gruppen i stand til at opnå enighed angående de store symboler, men det var kun få, der troede på de små skrifttegn.

Efter mødet tænkte Jakob, at de to andre grupper ville være interesserede i fotografierne og fortolkningerne. Han besøgte flere af deltagerne fra den anden gruppe og viste dem billederne, der afslørede, at de havde husket forkert og havde fordrejet betydningen. Disse videnskabsmænd havde dog allerede fremsat deres fortolkninger og følte, at det ville ødelægge deres ry at indrømme, at de havde taget fejl, og derfor blev de vrede på Jakob, bad ham forsvinde og kaldte fotografierne for et bedrag.

Jakob blev overrasket over denne reaktion. Det var svært at forstå, hvorfor der var nogen, der ikke ønskede at se den enkle sandhed, der blev fremlagt lige foran deres øjne.

Så kom han til at tænke på den første gruppe. De ville da bestemt være taknemmelige over at se disse tydelige billeder i stedet for de flakkende billeder i stearinlysens skær. Da han besøgte den første gruppe, blev de ikke vrede som svar, men der skete noget endnu mere frustrerende. Det almindelige svar var noget i retning af:

”Det er vidunderligt, at du har fundet en betydning i disse fotografier, og det er din sandhed, men den betydning, som jeg så i stearinlysens skær, er min sandhed, og da den ikke har nogen struktur, kan jeg forme og kombinere betydningen, så den passer til min situation. Jeg kan godt lide min sandhed, sådan som jeg ser den, og da al sandhed er ét, har jeg ikke brug for dine fotografier.”

Jakob var forbløffet over denne villighed til at forblive i mørket og gjorde et enkelt forsøg mere på at vise sin fortolkning frem, men da han forsøgte anden gang, blev nogle af dem irriterede på ham og sagde, at han ikke skulle tvinge sin sandhed ned i halsen på dem, og at han skulle lade dem være i fred.

Jakob trak sig derfor tilbage fra den første gruppe, vendte tilbage til den tredje gruppe og sammenkaldte de videnskabsmænd, der også så værdien i de små symboler. Til sin glæde opdagede han, at de havde samlet nogle studerende, og han samlede dem alle privat, og de studerede hele billedet og blev fyldt med glæde og enhed, efterhånden som de lærte den højere viden at kende.

Til sidst blev den sande fortolkning så indlysende, at de sidste modstandere fra alle tre grupper sluttede sig til lyset, ligesom sandkornene naturligt falder fra den ene del af timeglasset til den anden.

Copyright JJ Dewey